

اظهار قدر دانی و سپاس از آنهاییکه با زحمات خود ما را به اینجا رساندند

اگر به تاریخ و دست آورد های انسان ها نظر بیافکنیم متوجه می شویم که ده ها و یا صد ها هزار سال قبل انسان هایی که متولد می شدند در جهانی زندگی میکردند که به غیر از منابع طبیعی کمتر وسائل و یا وسایطی به دسترس شان بود. به غیر از قوه فکری و خلاقیت شان، آنها از دیگر موجودات در تپ و تلاش برای بقا و امرار معیشت کدام برتری دیگری نداشتند.

حالا می بینیم که این انسان ها در گوشه و کنار مختلف دنیا پس از چند هزار سال (که در عمر ۱۳ بلیون سال کائنات متناسباً از یک ثانیه در سال کرده هم کمتر است) با زحمات و قوه فکری و خلاقیت خود جهان را به کجا رسانده اند. هر چند دستاورد های منفی هم زاده اعمال انسان ها بوده است، اما اگر به اطراف خود نگاه کنیم می بینیم که انسان با اختراعات و کارکرد فکری و جسمانی خود چه عجائب محیرالعقول را به وجود آورده است. از وسائل میخانیکی برای زراعت و بند و انهار و فابریکه های مختلف و موتر و طیاره و قمر مصنوعی و کمپیوتر و انترنت و وسائل طبی گرفته تا کمپوز های موسیقی و شعر و ادبیات و نقاشی و مجسمه سازی و دراما و سینما و غیره را می بینیم و متوجه می شویم که این دستاورد ها واقعا که چشمگیر و باور نکردنی اند.

نکته که به فکرم خطور کرد این بود که گرچه در دنیای غرب با جائزه های مثل نوبل و غیره از نبوغ و زحمتکشی بعضی انسان ها قدر دانی می شود اما به طور عموم ما در زندگی خود بسیار کم از آنهایی که ما را به اینجا رسانده اند یاد آوری و یا اظهار سپاس می کنیم. اگر خوب تعمق کنیم و فرض کنیم که ما در عصر حاضر نه بلکه صد هزار سال قبل تولد می شدیم خود ما و فامیل ما در چه شرائطی امرار معیشت می کردیم؟ یقیناً که از نگاه مواد خوراکی و صحت و امنیت و تعلیم و غیره حالت ما از زندگی حیوان های وحشی چندان بهتر نمی بود. خوب حالا به عصر امروزی بر گردیم و فکر کنیم که این همه کلتور و زبان و تمدن و تخنیک و غیره از کجا شد؟ مگر در زندگی خود دیده ایم که نسخه اختراع کدام چیز از آسمان افتاده باشد؟ نه خیر. ذره به ذره و مرحله به مرحله قدم های بسیار کوچک و زحمت و عرق و آبله دست انسان ها با کمک حیوان ها و آنچه در طبیعت می روئید و یا در معادن وجود داشت ما را به اینجا رسانده است.

البته از نگاه معنوی هم پیامبران در راهنمایی انسان ها رول بس مهم و ارزنده داشته اند و بدون ارزش های اخلاقی و معنوی هنوز هم درحالت وحشی زندگی می کردیم و اگر انسان این را نمی فهمید که به همنوع خود چگونه احترام بگذارد یقیناً وقت اختراع و کشف برایش کمتر میسر میشد. در پهلوی جوانب مثبت مذاهب البته جوانب منفی هم وجود داشته است که منجر به کشتن انسان ها در جنگ های مذهبی شده است.

خوب است که بر حالت فعلی خود فکر کنیم و به انسان هایی که در زندگی ما به خاطر آنها بهتر و آرام تر شده است. از انسان های اولیه گرفته که وسائط بسیار ابتدائی را کشف کردند و با استفاده از آنها توانستند که زنده بمانند و راه های ابتدائی زراعت و کشت را شروع کردند، تا مخترعینی که دنیای علم و ساینس را به حالت فعلی رسانده اند، از ابا و اجداد قبلی خود که برای زندگی خود و بقای اولاد های خود زحمت کشیدند و از پدر و بالخصوص مادر خود که زحمات بزرگ کردن ما را به عهده داشتند تا معلم های ما و دوستان ما که ما را کمک و تشویق و همراهی کرده اند و هزاران اشخاص دیگر که در دستگاه های امنیتی و یا عسکری و یا خدمات صحتی و چاپ کتاب و رسانیدن پوسته و ابرسانی و زراعت و مالداری و غیره زندگی آرام و مرفه ما را ممکن ساخته اند باید مشکور بود.

شاید به فکر بعضی ها برسد که این چه آدمی است که از خداوند بزرگ به خاطر تمام نعماتش اظهار شکر گذاری نمی کند ولی باید یاد آور شوم که ما این را در هنگام نماز و دعا و یاد از خداوند بزرگ همیشه کرده ایم و می کنیم. کمبودی که وجود دارد درین است که ما آنقدر بعضی چیز ها را پیش پا افتاده فکر می کنیم که متوجه این نمی شویم

که تا چه اندازه زحمات انسان ها در طول هزاران سال به کار رفته است تا آن را ممکن ساخته است. همانطور که به خاطر قدر دانی از والدین خود خداوند از ما خوشنود می شود ، یقین دارم که از اظهار سپاس گذاری ما از تمام انسان هائی که ما از زحمات شان مستفید می شویم هم خداوند از ما راضی می باشد. در پروژه ها کسانی که کار کرده اند بخوبی درک می کنند که کار وقتی موثر می باشد و به همکاران احساس رضائیت پیدا می شود که از زحمات همگی قدردانی شود و کریدت فقط به یک عده محدود منحصر نشود. آنچه خداوند برای بشریت در طبیعت ارزانی کرده یقیناً که با عملکرد های انسان ها قابل مقایسه نیست اما خوب است که ما از زحمات انسان ها قدردانی کنیم تا آنها را خوش بسازیم. در ضمن هر چند اظهار سپاس از خداوند و شکر گذاری و دعا برای بهتر شدن اوضاع یقیناً که تاثیر مثبت دارد مگر تا زمانی که خود انسان ها اراده نکنند و قدم نگذارند که احوال خود را بهتر بسازند ، خداوند بزرگ هم برکتی در کار شان نخواهد آورد.

پایان